 HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

CAROLE MORTIMER

Leedi alistub

... kuid kui kõrge on alistumise hind?

ÕED COPELANDID

Carole Mortimer
THE LADY FORFEITS
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Carole Mortimer
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmooniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E07243112
ISBN 978-9949-25-240-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Pühade vahe, Nathaniel, mida te küll teinud olete?“ hüüatas lord Gabriel Faulkner, Westbourne'i krahv, kuigi sugugi mitte sellise enesekindlusega nagu tal kombeks.

Nähes sõpra voodis lamamas, jäi ta magamistoa lävel rabatult seisma. Osbourne'i krahvi lord Nathaniel Thorne'i näos olid haavad ja vikerkaarevärvides sinikad; ta tugevat paljast rinda kattev side viitas sellele, et ka roided on katki.

„Andestage mulle, armuline proua,“ ütles Gabriel end nii palju kokku võttes, et pöörduda ja teha vabandav kummardus tema kõrval seisvale daamile.

„Pole viga,“ vastas Osbourne'i tädi proua Gertrude Wilson. „Kui nelja päeva eest oma vennapoega sellises seisundis nägin, tundsin mina sama.“

„Palun ärge rääkige nii, nagu mind polekski siin.“ Oli näha, et selline asjade käik ei meeldinud patsiendile.

„Arst ütles, et pead puhkama, Nathaniel,“ ütles tädi karmil toonil, enne kui suunas terava pilgu Gabrielile. „Jätan teid nüüd omavahele, mu härrad. Kuid mitte kauemaks kui kümneks minutiks,“ hoiatas ta. „Nagu näete, vajab Nathaniel rohkem rahu ja vaikust kui vestlust.“ Ta läks tagasi koridori. „Tulge, Betsy,“ lisas ta. „Hectoril on jalutuskäigu aeg.“

Viimased sõnad tekitasid Gabrielis täielikku arusaamatust, kuni ta nägi koridorihämarusest ilmumas teist inimkuju: noort ja saledat tütarlast, eebenipuukarva lokid kahvatu ovaalse näo ümber, mille muutsid ilusaks suured sinised silmad. Neiu hoidis süles väikest valget koera.

„Kui ma pean sellist poputamist veel kaua taluma, siis ei jää mul muud üle kui kellelgi kael kahekorra keerata,“ torises Nathaniel niipea, kui tädi ja ta saatjadaam olid lahkunud ning härrased lõpuks üksi jäid. „Kui hea teid näha, Gabe,“ lisas ta märksa soojemal toonil, üritades end istuli ajada, kuigi ta näkku ilmuv grimass andis ta vastuväidetele vaatamata mõista, et see tegi talle valu.

„Rahu,“ ütles Gabriel sõbra voodi juurde minnes. Ta kõrgil nägusal näol, kus domineerisid südaösinised silmad, oli taas talle omane kindlameelne ilme. Pikk ja tõmmu, seljas hästi istuv peenest kangast kuub, hõbedakarva vest ja mustades säärsaabastes hallid pantaloovid, hoovas Westbourne'i krahvist moeka Inglise härrasmehe hõngu vaatamata sellele, et ta oli viimased kaheksa aastat mandril elanud.

Osbourne toetus uuesti patjadele. „Arvasin, et lähete Veneetsias saabudes otsemat teed Shoreley Parki ega tulegi Londonisse. Seega on alust küsida...“

„Teie tädi soovitas teil puhata, Nathaniel,“ lausus Gabriel kõrgilt kulmu kergitades vaikselt.

Osbourne'i nägu läks süngeks. „Kui tädi Gertrude, kes mind pikema jututa mu kodust oma pealetükkiva hoole alla tõi, saaks oma tahtmist, siis seoks ta vist mu voodi külge kinni ja keelaks mind külastada.“

Vaatamata sõbra torisemisele mõistis Gabriel, et Nate'i tädi oli teinud just seda, mis vaja, kuna Nate ei saanud

end õieti liigutadagi ega ise enda eest hoolitseda. „Mis teiega juhtus, Nate?“ küsis ta, võttes istet voodi kõrvale pandud tugitoolis.

Nathaniel tegi grimassi. „Noh, nagu aru võib saada, ei teinud ma seda endale sugugi ise.“

Kuid kuna Gabriel oli teeninud koos Osbourne'iga viis aastat kuninga armees, teadis ta, kui osavalt Osbourne mõõka ja püstolit käsitseb. „Kuidas see siis juhtus?“

„Väike... arusaamatus Dominici uue klubi ees, kuhu oli kaasatud neli paari rusikaid ja sama palju naelutatud saapaid.“

„Ah soo,“ lausus Gabriel noogutades. „Ja kas neil neljal paaril rusikatel ja naelutatud saabastel oli ka mingi side linnas ringi liikuva jutuga härra Nicholas Browni ootamatust lahkumisest?“

Nathanieli näole ilmus mõistev naeratus. „Te olete siis juba Dominiciga kohtunud?“ Ta viitas nende ühisele sõbrale Dominic Vaughnile, Blackstone'i krahvile, kes võitis Nicki nime kandva mänguklubi Nicholas Browni nimeliselt sulilt. Too oli pärast seda üritanud igal viisil Dominici saboteerida ja ähvardada, kuni Dominic oli sunnitud temaga arved klarima.

„Kahjuks mitte. Läksin hommikul saabudes Blackstone House'i, kuid mulle öeldi, et Dominic pole kodus. Et ta oli läinud mitmeks päevaks maale.“ Gabriel oli mõtliku ilmega.

Nad kolmekesi olid juba kooliajast saati sõbrad ning see sõprus oli kestnud vaatamata sellele, et Gabriel oli kaheksa aasta eest ootamatult mandrile pagendatud. Ta lootis kogu südamest, et Dominici ootamatu lahkumine linnast ei tähenda seda, et ta sõpra ootab pärast tolle kaa-

baka Nicholas Browni mahalaskmist ees samasugune pagendus...

„Asi pole sugugi nii, nagu teie arvate, Gabe.“ Nathanieli nägu oli laial naerul, kui ta võttis voodi kõrvalt laualt kirja ja andis selle Gabe'ile. „Võimud aktsepteerisid Dominici seletust selle kohta, mis tema ja Browni vahel aset leidis; minu teada sõitis Dominic Hampshire'i sooviga külastada selle naise sugulasi, kellega ta kavatses abielluda. Vaadake, mis ta mulle enne lahkumist kirjutas.“

Gabriel heitis sõbra kirjale pilgu. Lühike kiri, millest polnud vähimatki kasu ja mis oli ilmselt kirjutatud suure kiiruga, sisaldas väga vähe informatsiooni – välja arvatud uudis, et Dominic oli tõesti läinud Hampshire'i kavatsusega paluda tolle naise eestkostjalt luba abiellumiseks. „Ja kes on siis preili Morton?“ Ta pani Dominici kirja tagasi lauale.

„Täielik iludus.“ Osbourne'i silmad löid hindavalt särama. „Kuigi seda polnud loomulikult kohe aru saada, kuna meie esmakordse kokkusaamise ajal kandis ta kalliskividega maski ja eebenipuukarva parukat. Kuid kui need olid ära võetud...“

„Kas ta kandis *maski* ja *parukat*?“ küsis Gabriel hämmeldunult.

Gabrieli ilmse hämmelduse peale ei näinud Osbourne enam sugugi nii enesekindel välja. „Tol õhtul, kui kakluseks läks, laulis ta Nicki klubis, ja meil Domiga ei jäänud muud üle kui sekkuda ja...“ Ta jäi Gabrieli vaigistava žesti peale vait.

„Oodake, vaatame, kas sain kõigest õigesti aru,“ ütles Gabriel süngelt. „Kas te püüate mulle väita, et Blackstone

kavatseb abielluda naisega, kes veel alles hiljuti laulis härrasmeeste mänguklubis ja varjas end kalliskividega maski ning eebenipuukarva parukaga?“ Ta hääletoon oli taunivalt jäine.

„Ma – noh – jah, ju vist küll..“ kokutas Osbourne eba-levalt.

„Kas Dominic on peast päris segi läinud? Või sai ka tema rusika või naelutatud saapaga hoobi vastu pead?“ pahvatas Gabriel. Ta ei kujutanud ette ühtki teist põhjust, miks vägagi väärtuslikuks partiiks peetav Dominic võiks kaaluda abiellumist mänguklubi lauljannaga sõltumata sellest, kui ilus too ka poleks!

Nathaniel kehtas õlgu. „Tema kirjas seisab, et ta selgitab pärast Londonisse naasmist.“

„Selleks ajaks on aga juba kaugel liiga hilja teda sellest pöörasest ettevõtmisest päästa: ükski sedasorti naise eestkostja ei loobuks ju ometigi krahvi abieluettepanekust. Õigupoolest poleks ma sugugi üllatunud, kui Dominic naaseks juba abielumehena.“ Gabrieli kulm läks kipra mõtte peale, kuidas ta sõber võis sellise „täieliku iluduse“ löksu langeda.

„Selles valguses ma seda ei näinudki.“ Ka Nathanieli kulm läks murelikult kipra. „Kui mina temaga rääkisin, jättis ta küll peene daami mulje.“

„Mu armas Nate, ma pole küll juba mitu aastat Londoni seltskonnas olnud,“ tõdes Gabriel kuivalt, „kuid vaevalt on see nii palju muutunud, et peened daamid otsivad härrasmeeste mänguklubis tööd.“

„Hmm.“ Nathaniel mõtles öeldu üle järele. „Kuna te ise olete ka Hampshire’i minemas, siis võiksite ju Dominici üles otsida ja...“

„Minu esialgne plaan Shoreley Parki sõita pole enam jõus.“ Gabriel surus huuled kokku, meenutades hommi-kupoolikul advokaadi juures aset leidnud jutuajamist, mille peale ta oli oma plaane muutnud. „Saabusin kõigest mõne tunni eest Inglismaale ja sadamas ootas mind advokaadi käskjalg, kellel oli kaasas kiri, kus paluti, et ma kiiremas korras advokaadiga kohtuksin. Tuleb välja, et kolm Cope-landi leedit, kes kõik – nagu te väga hästi teate – lükkasid tagasi minu abieluettepaneku, on otsustanud nüüd Shoreley Parkist lahkuda. Kahtlemata on see seotud minu sinna saabumisega.“

Selline asjade käik ei meeldinud Gabrielile sugugi. Juba seegi oli solvav, et ta hoolealused lükkasid ta abieluettepaneku teda nägemata tagasi, nüüd aga tuli tal veel need kolm mässumeelset tüdrukut üles otsida!

Kuna kaks eelmist Westbourne'i pärijat olid Waterloo lahingus surma saanud, oli Gabriel pärinud poole aasta eest ootamatult Westbourne'i krahvi tiitli koos kohustusega olla eelmise krahvi kolme vallalise tütre eestkostja. Seda arvesse võttes, ja kuna tal polnud vähimatki huvi mõne teise naisega abielluda, oli Gabriel pidanud koha-seks abielluda ühega neist. Vähe sellest, et kõik kolm olid ta abieluettepaneku tagasi lükanud, olid nad nüüd otsustanud isegi tema eestkostele vastu hakata. Kuid Gabriel ei kavatsenud sellist trotsi taluda.

„Käisin ennist Dominici juures kavatsusega tema pak-kumine vastu võtta ja Londonis olles tema juures Blackstone House'is peatuda.“ Gabriel kehitas õlgu. „Kuid tunn-dub, et kuna ta on maale sõitnud, siis pean kõigele vaatamata Westbourne House'i sisse kolima.“

„See on viimased kümme aastat tühjalt seisnud,“ ütles Nathaniel grimassi tehes. „See on pelgalt mausoleum ja võib arvata, et täis hiiri ja rotte.“

Gabriel oli Westbourne House'i hooletusse jätmisest teadlik. Just sellepärast oligi ta sinna minemist edasi lükanud. Kui ta oli advokaadiga rääkimise lõpetanud, oli ta läinud esmalt Dominici juurde Blackstone House'i, kuid saanud teada, et Dominic oli sõitnud maale. Nathanieli residentsi minnes oli ta kuulnud, et Nathaniel peatub tädi, proua Gertrude Wilsoni juures, mis tähendas, et ta ei saanud ka Nathanieli juures elada.

„Pole vähimatki põhjust, miks te ei võiks minu äraolekul Osbourne House'is peatuda,“ kinnitas krahv, just nagu ühtäkki sõbra mõttekäiku tabades. „Oleksime võinud mõlemad sinna kolida, kui mu tädi poleks otsustanud mind täna õhtupoolikul maale viia.“ Asjade selline käik ei teinud talle sugugi heameelt. „Võtke mu nõu kuulda, Gabe, ärge iial laske naisterahval ohje oma kätte haarata; ta kasutab mehe kehva seisu kohe ära.“

Gabrielil polnud vähimatki kavatsust lasta enam kunagi ühelgi naisel end ära kasutada, kuna ta oli kaheksa aasta eest oma õppetunni kätte saanud...

„Oh!“ Osbourne oli ühtäkki mureliku ilmega. „Ma ei tahtnud sellega sugugi öelda...“

„Olge rahulik, Nate. Ja kuigi teie pakkumine on suuremeelne, pean ju kunagi ikkagi Westbourne House'i üle võtma, nii et sama hästi võin ma seda teha juba kohe.“ Gabriel tõusis loiult püsti. „Vaatame, kas leian kellegi, keda saata Hampshire'i. Dominic tuleb üles otsida ja panna talle aru pähe enne, kui on liiga hilja,“ lisas ta süngel ilmel.

Nagu Gabriel vägagi hästi teadis, ei andnud seltskond iial andeks sellist taktitust nagu krahvi abiellumine naisega, kes on töötanud meeste mänguklubis lauljana.

„Nüüd aga on mul aeg lahkuda – enne kui proua Wilson naaseb ja mu siit välja viskab.“ Ta kohendas kuue all pitsist särgivarrukaid.

„Seda ma küll ei usu,“ turtsatas sõber ning helistas siis kella, et keegi teenijaist saadaks Gabrieli trepist alla. „Tädi Gertrude võib küll hetkel mu olukorda ära kasutada, kuid kahtlen, kas tal teie üle samasugust võimu on.“

Tõele au andes oli proua Wilsoni viisakas, kuigi jahe suhtumine temasse pärast pikka sunnitud kõrvalejäämist seltskonnast olnud Gabrielile teatav kergendus. Ju oli siin oma osa krahvitiitli pärimisel. „Olge õnnelik, et teil on sugulane, kes tunneb teie suhtes nii suurt kiindumust, et teie pärast muretseb,“ ütles ta hapult. Tema enda sugulased polnud tema käekäigu vastu viimase kaheksa aasta jooksul vähimatki huvi tundnud.

Tõllas Westbourne House'i poole sõites mõtles Gabriel võimalusele – nüüd, kus tal oli vana ja lugupeetud Westbourne'i krahvi tiitel koos sellega kaasneva rikkuse, maade ja võimuga –, et järsku on tema pere, kes ta aastate eest silma alt minema saatis, oma suhtumist temasse muutnud. Kuid ka siis, kui see nii oleks, mõtles Gabriel külmalt, polnud temal vähimatki huvi *neid* uuesti näha.

Gabrieli tehtud ükskõiksus sai aga tõsise hoobi, kui ta mõni minut hiljem Westbourne House'i jõudis.

Peaukse avas korralikus livrees ülemteener, kes vastas Gabrieli tervitusele sõnadega: „Leedi Diana pole hetkel kodus, mu lord, kuid peaks peagi saabuma.“

Leedi Diana Copeland? Üks eelmise Westbourne'i krahvi mässumeelsetest tütardest, kes on kuuldavasti kodust kadunud? Ja kui nii, siis kui kaua on ta juba Westbourne House'is olnud?

„Krahv palub, et ühineksite temaga kohe pärast saabumist raamatukogus, armuline leedi,“ teatas Soames saabuvale leedi Dianale ust avades. Leedi Diana jäi lävele seisma.

„Krahv...?“

„Westbourne'i krahv, armuline leedi.“

Westbourne'i krahv!

Lord Gabriel Faulkner?

Siin?

Praegu?

Ja ootab teda raamatukogus...

Noh, kel muul on veel suurem õigus oodata Dianat raamatukogus – *tema* enda raamatukogus – kui värskel Westbourne'i krahvil, sõitles Diana end. Pealgi oli ta ju oodanud just sellist juhust, et isiklikult teatada värsketele krahvile, mida ta arvab krahvist, tema abieluettepanekust Dianale endale ja ta kahele õele ning selle absurdse ettepaneku tõsistest tagajärgedest.

Diana ajas jutuaajamise ootuses selja sirgu. „Tänan, Soames.“